

Provisionalment: Plaça Jordi de Sant Jordi -
GIRONA

Tel. 972 22 50 44

www.cinematruffaut.com

a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

LA HIJA DE UN LADRÓN

Espanya, 2019

Direcció i guió: Belén Funes

Intèrprets: Greta Fernández, Eduard Fernández, Àlex Monner, Frank Feys

Durada: 100 min.

Gènere: drama

Idioma: castellà

Data d'estrena: 29/11/19

Lluitant per la dignitat personal

Quan *La hija de un ladrón* de Belén Funes va projectar-se al festival de Sant Sebastià, una certa crítica va definir-la com una pel·lícula realista o, només, com una clara exponent d'un cert model de cinema social. A partir d'aquests conceptes es va caure en el tòpic de comparar-la amb el cinema de Ken Loach. Tota comparació és sempre forçada i cau en els llocs comuns, que en aquest cas no fan res més que reduir el concepte de realisme, aplicat al cinema, cap a uns clixés molt conformistes. Tal com va assenyalar Pier Paolo Pasolini, el realisme és una paraula polisèmica, ja que cada època té el seu realisme. Si alguna cosa allunya *La hija de un ladrón* del cinema de Ken Loach és la manera com la pròpia estructura de la pel·lícula evita tot allò que és previsible i tot allò que és fruit dels girs del guió. La pel·lícula de Belén Funes rebutja tot dramatisme gratuït fins trobar un lligam que permeti donar al personatge de Sara -excel·lent Greta Fernández- una personalitat pròpia. En una pel·lícula de Ken Loach, quan un personatge com Sara entra a treballar en una empresa d'aliments, tots sabem que serà explotada i acomiadada. En la pel·lícula de Belén Funes, les coses no passen d'aquesta manera.

La hija de un ladrón podríem considerar-la com la continuació d'una tradició que va esclatar al cinema espanyol a començaments d'aquest segle conegut amb el nom de "realisme tímid". Era el temps en que varen triomfar *Los lunes al sol* de Leon de Aranoa o *Te doy mis ojos* de Iciar Bollaín. El realisme tímid era un moment que estava molt atent als girs dramàtics del guió i que no assumia una posada en escena radical que transmetés una sensació de document a allò que estava filmat. Era un cinema que construïa un catàleg d'injustícies socials però que mai era capaç de preguntar-se sobre quines eren les causes i els efectes que les provocaven.

A *La hija de un ladrón*, Sara no és acomiadada de la feina, no pateix cap extorsió per cap banda i després de discutir-se amb el seu pare continua sentint la mateixa sensació de rebuig i d'atracció que tenia abans. Les coses

no son en blanc i negre, perquè la cineasta parteix de la consideració de que el món no és dolent per naturalesa. Els éssers humans tampoc són unidimensionals. Les persones són polièdriques. La pel·lícula parla de com una dona pot adaptar-se a un món complex i com la lluita per la supervivència és també una lluita per trobar la dignitat personal. A partir del personatge de Sara, Belén Funes busca una certa harmonia amb un entorn on les relacions entre allò humà i allò polític pateixen un procés de desgast. La temàtica central de la pel·lícula estableix un vincle amb el cinema dels germans Dardenne. Sara es troba molt més a prop de la protagonista femenina de *L'enfant* -El niño- o de *Rosetta* que de les heroïnes d'una pel·lícula d'Iciar Bollaín. Com Rosetta, Sara també busca una esperança en un entorn social en que tots els seus homes -el pare i l'amant- li han girat l'esquena i l'han condemnada a moure's per un present sense un clar horitzó de futur. Com el cinema dels germans Dardenne, *La hija de un ladrón* no es queda en mostrar els desajustaments socials, sinó busca allò que s'hi amaga al darrera. El seu objectiu és el de trobar una humanitat que existeix però que ha de revelar-se. La seva força essencial resideix en la seva incapacitat per tancar el drama, en assumir la interrogació com a única sortida. Tot a la pel·lícula és incert. No podem trobar respostes, només ens hem de fer preguntes.

Àngel Quintana
Col·lectiu de crítics de cinema de Girona